

Лалка.

Но ако тате викне лѣкаря, и ся открене лѣжката ?

Стоилъ.

Смѣете ли ся, Лалке ? чи какво отбигратъ лѣкаритѣ ? Не ся грыжете, не ; съ лѣкаритѣ можете да имате каквато болѣсть щете ; тѣзи господиновцы все ще намѣрятъ причини за да докажатъ отъ гдѣ иде злото.

СЦЕНА ДЕВЯТА.

ГРАБЧО, ЛАЛКА, СТОИЛЪ.

Грабчо, самъ, въ дъното на театрътъ.

Слава Богу, нѣма нищо.

Стоилъ, безъ да види Грабча.

Най послѣ, имамы едно послѣдне прибѣжище : то е да побѣгнемъ, и така да ся отървемъ отъ всичко. Ако любовта ви къмъ мене, либе Лалке, е твърда (*като съглежда Грабча*). Да, дъщерята трѣба всякога да ся покорява на баща си ; не ѝ прилича ней да гледа какъ и какъвъ е мжжътъ ѝ ; а когато особенно необоримото доказателство, *безъ прика*, стои на средата, тя е длъжна да ся ожени съ когото и да ѝ даватъ.